

Een mannetje met gele helm vult gemoedelijk een bouwput met zand, die later een fietspad moet worden. De auto's op de A10 scheuren langs hem heen, treinen denderen een baan verder. Het mannetje schept onverstoord door. Hij heeft niet in de gaten dat op verre hoogte, aan lange dunne kabels een bakje boven hem bungelt.

Alle torens van het World Trade Centre in Amsterdam zijn rondom bekleed met ramen. Geen bakstenen die daglicht buitensluiten en van de gebouwen logge kolossen maken, maar helder glas, dat glimt in de regen en zonlicht weerspiegelt. Ze geven de Zuidas allure, al die duizenden ramen. Ze moeten allemaal gelapt.

Vier keer per jaar, zegt Bob, glazenwasser bij Fortron. Hij geeft medewerkers van het WTC vandaag een rondleiding. Wie durft, mag mee op de hoogwerker, of, met nog meer lef, in het bakje. Het bakje is voor de ramen van de hoogste toren van het WTC en zakt af vanaf 110 meter hoogte.

We staan met een groepje op het dak van de toren. Het waait zacht. De hoogovens van IJmuiden puffen witte wolkjes. Wat hebben de stijve appartementen van de Stadionbuurt eigenlijk gezellig rode pannetjes op hun schuine daken. Milan van de facilitaire dienst trekt een tuigje aan. Hij zucht, en trekt het tuigje weer uit. 'Ik ga dit niet doen', zegt hij. Ik neem zijn tuigje over en klim in het bakje. 'Zeker weten?' vraagt Bob. Ik knik, ik heb geen hoogtevrees. Bob drukt op een knop en prompt worden we over de rand van de toren getild. Dan maken mijn hersens kortsluiting.

Er schijnt ooit een experiment te zijn gedaan met baby's die op een glazen plaat werden gelegd met daaronder een peilloze diepte. Die baby's raakten acuut in paniek. Onder me razen auto's, slingeren scholieren over het fietspad in aanbouw en schept het mannetje met de gele helm. Een helm die zacht als boter zal zijn als ik op hem val. Ik babbel futiliteiten tegen Bob, terwijl mijn hersens zoeken naar reflexen die me beschermen tegen deze bizarre hoogte. Een stem herhaalt zeurend dat mijn lichaam hierop niet is gebouwd.

'Het went nooit', zegt Bob. 'Ik krijg nog steeds een knoop in mijn buik als ik afzak.' Hij pakt de emmer en inspecteert het raam. 'Goed. We wassen vanuit de pols.' Hij demonstreert hoe je met de berenlul, zoals hij de langwerpige spons noemt, een volmaakte baan over het glas maakt. In een vlotte zwaai trekt hij de wisser erachteraan. 'Nu jij.'

Terwijl Bob het bakje een raam laat zakken kijk ik over de rand naar beneden. Ik zou het mannetje niet alleen pletten, ik zou zijn bouwput waarschijnlijk meters dieper boren.

Zemen vanuit de pols is moeilijk. Terwijl ik naar voren leun om in de hoek te komen, schommelt het bakje van de gevel af. Mijn maag wordt wee. 'Tegen de jongens in opleiding zeg ik dat ze meer handwerk thuis moeten doen', zegt Bob en hij grijnst. 'Voor vrouwen gelden andere polsbewegingen', zeg ik. De wisser schiet uit, het bakje helt nog verder naar achteren. 'Niet laten vallen', Bob zegt het drie keer. Ik klem de wisser zo vast dat mijn knokkels wit worden. Dan loopt iemand door mijn beeld.

'Verwacht niets sensationeels', zegt Bob. Ik houd de wisser even stil en tuur. 'Je ziet niets wat je niet ook in de sauna kan zien.' Achter het raam staan kunststof bureaus, design kuipstoeltjes, een zilveren vaas bloemen, sierlijsten met abstracte kunst. Een man in krijtstreeppak telefoneert. Hij kijkt langs ons heen. Ik beweeg heel voorzichtig mijn wisser, bij wijze van groet. De man loopt uit beeld.

'Voor veel mensen zijn we lucht', zegt Bob. 'Maar het is voor ons ook beter niet te veel door de ramen heen te kijken. Anders mis je het vuil.' Hij pakt de emmer van me over en wringt de berenlul uit. Ik kijk naar beneden. Daar loopt het mannetje met de helm. Zand en tegels onder zijn laarzen. 'Bob', zeg ik. 'Ik geloof dat ik zo wel een indruk heb.'